

Azamův příběh

Jmenuji se Azam Khan a narodil jsem se v roce 1971 v provincii Laghman v Afghánistánu. V roce 1979 napadli mou zemi Sověti a moje rodina musela ze země uprchnout. Pamatuji si, že útek do Pákistánu byl pro nás všechny velmi stresující. Dohromady nás bylo 25 a po dvou dnech na cestě jsme hladověli, sotva jsme měli co do úst. Počasí bylo nesmírně náročné, přes den nás sužovalo slunce, v noci trápily mrazy. Jednou nás sovětsí vojáci zastavili, aby nás zkontrolovali. Bili nás a obtěžovali ženy a dívky. Během našeho útěku zemřely dvě děti a jeden starší člověk. Pohřbili jsme je na neznámém místě.

Když jsme překročili hranici, pákistánské bezpečnostní jednotky nás vzali do tábora Jalozai. (Uprchlíkový tábor OSN v Jalozai byl postaven v 80-tých letech. V roce 2007 poskytoval přístřeší více než 100 tisíc lidem.) Pro celou rodinu nám byl přidělen jen jeden malý stan. Nebylo tam téměř o nic lépe než během našeho útěku. Sotva bylo co jíst a čistá pitná voda byla výjimkou. Po nějaké době jsme tábor opustili a přestěhovali se do Swabi, malého města v Khyber Pakhtunkhwa. Zde začala moje rodina pást kozy a ovce. Děláme to dodnes. V roce 2006 jsem dostal oficiální potvrzení, že jsem afgánský občan žijící v Pákistánu. Znamená to, že mohu oficiálně požádat o státní i mezinárodní pomoc.

V Pákistánu se cítím vítán. Většina obyvatel nás podporuje a chová se k nám zdvořile. I po 30 letech se zde však stále cítím jako uprchlík. Nemám vlastní dům, ale pronajímám si ho. Mojí velkou touhou je vrátit se do vlasti. Situace v Afghánistánu však nyní vypadá ještě horší než v době, kdy jsme odtud utekli. Proto zde raději zůstanu, dokud se situace v Afghánistánu nakonec opět nezklidní.